

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyně JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Odborová organizace Sluníčko**
sídlem Petrušov 152, 571 01 Staré město

proti
žalovanému: **Úřad vlády České republiky**
sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 118 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí vedoucího žalovaného ze dne 28. 6. 2024, č. j. 43081-2024-UVCR

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2024, č. j. 43081-2024-UVCR, se ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení výše nadepsaného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím vedoucí žalovaného zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 10. 6. 2024, č. j. 41026-2024-UVCR (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

„prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný odmítl žádost žalobkyně o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Žalobkyně žádala o poskytnutí služebního hodnocení nejvyššího státního tajemníka za období od 1. 1. 2023 do 31. 12. 2023 včetně příloh a návrhu ministra na toto hodnocení včetně příloh, a to níže uvedenou žádostí ze dne 25. 5. 2024 podepsanou Ing. Martinem Bínou, prezidentem organizace:

Žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb.

Žádáme o služební hodnocení nejvyššího státního tajemníka za období od 1. ledna 2023 do 31. prosince 2023, včetně všech příloh. Žádáme také o návrh ministra vnitra na toto služební hodnocení, včetně všech příloh.

2. Žádost žalobkyně žalovaný odmítl prvostupňovým rozhodnutím podle § 15 odst. 1, § 8a a § 12 informačního zákona s přihlédnutím k § 153 odst. 2 zákona č. 234/2014 o státní službě (dále jen „služební zákon“). Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že žalobkyně nespadá do okruhu subjektů uvedených v § 153 odst. 2 služebního zákona, které mají právo nahlížet do osobního spisu, a není proto oprávněna seznamovat se s informacemi, které jsou součástí osobního spisu. Dále žalovaný uvedl, že i v případě, že by poskytnutí informace nebylo vyloučeno podle § 153 odst. 2 služebního zákona, tak by informace nemohl poskytnout z důvodu omezení v § 8a odst. 1 informačního zákona.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, který vedoucí žalovaného zamítl napadeným rozhodnutím. V napadeném rozhodnutí vedoucí žalovaného uvedl, že důvodem odmítnutí je speciální právní úprava služebního zákona, která umožňuje přístup k osobnímu spisu jen úzce vymezenému okruhu osob. Žalovaný dále uvedl, že v případě žalobkyně nejde o uplatňování práva na informace, ale o zneužití tohoto práva. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že žalobkyně podává řadu dalších žádostí s tím, že jejím cílem je šikanovat úřední osoby, které se jejími podáními zabývají. Vzhledem k úrovni vyjadřování na adresu konkrétních úředních osob, včetně hrubě urážlivých výroků, má žalovaný pochybnosti o deklarovaných veřejně prospěšných cílech žalobkyně.

Žaloba

4. Žalobkyně v žalobě uvádí, že nesouhlasí s tím, že by informační zákon nedopadal na její podání, které žalovaný posoudil jako žádost o nahlédnutí do osobního spisu nejvyššího státního tajemníka.
5. Žalobkyně argumentuje, že provádění služebního hodnocení nejvyššího státního tajemníka je výkonem veřejné správy, který by měl být veřejně kontrolován. Její žádost o informace není zneužitím práva. Je motivovaná legitimním zájmem na veřejné kontrole výkonu státní moci. Rozhodnutí vedoucího Úřadu vlády považuje za nepodložené.
6. Dále žalobkyně namítá, že provádění služebního hodnocení je naplňováním ustanovení kompetenčního zákona, který říká, že činnost ministerstev řídí, kontroluje a sjednocuje vláda České republiky. Nejvyšší státní tajemník je služebním orgánem tajemníků v ministerstvech a dalších osob, a jeho hodnocení by mělo být transparentní. Žalobkyně zdůrazňuje, že její zájem se netýká osobních údajů hodnocené osoby, ale pouze toho, zda hodnocení odpovídá skutečnosti a bylo provedeno v souladu s předpisy. Podle nich je hodnotitel povinen uvést, přiložit nebo odkázat na skutečnosti, o které hodnocení opírá a z kterých vychází. Žalobkyně uvádí, že provádění služebního hodnocení je nepochybně také vykonáváním působnosti v oblasti veřejné správy, kterou upravuje správní řád v § 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že žalobkyně v zásadě pouze opakuje svou argumentaci uvedenou v rozkladu. Žalovaný se s touto argumentací vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Hlavním důvodem odmítnutí žádosti bylo, že služební zákon v § 153 odst. 2 omezuje okruh osob, které mají přístup do osobního spisu. Argumentace žalovaného opírající se o § 8a odst. 1 informačního zákona byla uvedena v obou rozhodnutích pouze podpůrně. Žalovaný dále uvádí, že cílem žalobkyně je dehonestovat jednotlivé úřední osoby do jejichž kompetence spadá vyřizování jí podávaných podnětů.

Posouzení věci soudem

8. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s tím žalobkyně i žalovaný výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalobkyně ani žalovaný nenavrhovali provádění důkazů.
9. Soud vyšel především z následující právní úpravy.

§ 2 odst. 1 informačního zákona

Povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

§ 8a informačního zákona

(1) Informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

(2) Povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

§ 12 informačního zákona

Všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.

§ 15 odst. 1 informačního zákona

Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

§ 153 odst. 2 služebního zákona (ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí)

Do osobního spisu mají právo nahlížet služební orgán, jakož i představení, kteří jsou státnímu zaměstnanci nadřizeni. Právo nahlížet do osobního spisu, jakož i právo na pořízení opisu osobního spisu má Ministerstvo vnitra, orgán inspekce práce, Úřad pro ochranu osobních údajů, soud, státní zástupce, policejní orgán, Národní bezpečnostní úřad a zpravodajská služba.

§ 38 odst. 1 a 2 správního řádu

Nahlížení do spisu

(1) Účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73). Není-li účastník zastoupen, může spolu s účastníkem nahlížet do spisu i jeho podpůrce.

(2) Jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem.

10. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že na její žádost nedopadá informační zákon, a že je třeba ji posuzovat jako žádost o nahlédnutí do osobního spisu nejvyššího státního tajemníka. V prvostupňovém rozhodnutí k tomu žalovaný uvedl, že žalobkyně nespadá do okruhu osob uvedených v § 153 odst. 2 služebního zákona a není tedy oprávněna seznamovat se s informacemi, které v rámci osobního spisu shromáždí příslušný služební orgán.
11. Soud dospěl k závěru, že § 153 odst. 2 služebního zákona nelze vykládat tak, že znemožňuje poskytnutí jakékoliv informace, která je obsažena v osobním spise. Komentář ke služebnímu zákonu uvádí, že právo nahlížet do osobního spisu je třeba vykládat ve smyslu § 38 správního řádu, který upravuje nahlížení do správního spisu (Brücknerová, Zuzana. § 153 [Osobní Spis]. In: Hřebíková, Iva. Fáberová, Andrea. Brücknerová, Zuzana. Kubáčová Nejedlá, Petra. Moravec, Karel. Roučková, Dana. Hůrka, Petr. Zákon o státní službě. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 782, marg. č. 15.)
12. K právu nahlížet do správního spisu podle § 38 správního řádu a ke vztahu tohoto práva k informačnímu zákonu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53, č. 3849/2019 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zákaz nahlížet do správního spisu nelze obcházet tím, že žadatel formálně podradí svou žádost režimu informačního zákona. Nejvyšší správní soud však zdůraznil, že
žádostí podle informačního zákona naopak bude, požaduje-li žadatel jen kopie určitých dokumentů ze spisu (nejčastěji půjde o finální rozhodnutí, může jít ale i o několik málo jiných dokumentů tvořících spis – srov. k tomu např. rozsudek ze dne 1. 4. 2014, č. j. 7 As 64/2013-49). (pozn. potvrzení doplnil městský soud)
13. Soud konstatuje, že žalobkyně se nedomáhala nahlédnutí do osobního spisu podle § 153 odst. 2 služebního zákona, ani o zaslání celé kopie osobního spisu nebo kopie podstatné části osobního spisu. Domáhala se toliko poskytnutí vybraných informací – služebního hodnocení nejvyššího státního tajemníka za rok 2023 včetně příloh a návrhu ministra vnitra na toto služební hodnocení včetně příloh.
14. Žádost žalobkyně tedy podléhala režimu informačního zákona a žalovaný neměl právo tyto informace neposkytnout s odkazem na § 153 odst. 2 služebního zákona.
15. V prvostupňovém rozhodnutí žalovaný dále uvedl, že i pokud by nebylo poskytnutí žalobkyní požadovaných informací vyloučeno podle § 153 odst. 2 služebního zákona, tak tyto informace není možné poskytnout s ohledem na obecnou právní úpravu ochrany osobních údajů. Informace podle žalovaného není možné poskytnout s ohledem na § 8a odst. 1 informačního zákona.
16. Městský soud se žalobou totožné žalobkyně v obdobné věci zabýval v rozsudku ze dne 12. 4. 2024, č. j. 6 A 129/2023-42. Žalobkyně žádala o poskytnutí všech služebních hodnocení a všech rozhodnutí o platu, která podepsal PhDr. Jindřich Fryč v postavení nejvyššího státního tajemníka. Městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost. Uvedl, že služební hodnocení je sice osobním údajem, to je však pro posouzení žádosti podle § 8a odst. 2 informačního zákona pouze první část posouzení. Právě okolnost, že se jedná o osobní údaj, je prvním krokem pro další zkoumání skutečnosti, zda jde o údaj, který vypovídá o funkčním a pracovním zařazení zaměstnance veřejné správy. To je naopak

důvodem pro poskytnutí informace, nikoliv pro její odmítnutí. Rozsudek městského soudu potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2024, č. j. 1 As 93/2024-27.

17. Nejvyšší správní soud konstatoval, že ustanovení § 8a odst. 2 informačního zákona stanoví zvláštní pravidlo vůči § 8a odst. 1 téhož zákona: „*Povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.*“ Povinný subjekt poskytne informaci při současném splnění tří zákonných podmínek: 1) musí jít o osobní údaj týkající se 2) zaměstnance veřejné správy a 3) vypovídající o jeho úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
18. V nyní projednávané věci žalovaný existenci § 8a odst. 2 informačního zákona vůbec nezohlednil. Místo toho rovnou a bez dalšího požadované informace podřadil pod § 8a odst. 1 informačního zákona. Z napadeného a ani prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, proč by služební hodnocení nejvyššího státního tajemníka (který je zjevně funkcionářem veřejné správy) nemělo vypovídat o jeho úřední činnosti nebo pracovním zařazení.
19. Žalovaný napadené rozhodnutí nedostatečným odůvodněním neposkytnutí služebního hodnocení zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Soudu proto nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
20. Pro úplnost soud konstatuje, že nepřehlédl tvrzení žalovaného, že v případě žalobkyně nejde o uplatňování práva na informace, ale o zneužití tohoto práva. K tomu soud uvádí, že informační zákon na možné zneužití práva pamatuje a odmítnutí žádosti pro zneužití práva upravuje v ustanovení § 11a. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaný opřel své rozhodnutí o jiná ustanovení informačního zákona a služebního zákona („§ 15, § 8a a § 12 informačního zákona s přihlédnutím k § 153 odst. 2 služebního zákona“). Zda se v případě žalobkyně jedná o zneužití práva, resp. zda by žalovaný mohl odmítnout žádost žalobkyně z tohoto zákonného důvodu, proto soud nemohl v tomto řízení hodnotit. Toliko nad rámec nezbytného konstatuje, že správní spis žádné dokumenty svědčící o zneužití práva žalobkyní neobsahuje.

Závěr a náklady řízení

21. Soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zjištěná nepřezkoumatelnost brání postupu podle § 16 odst. 6 informačního zákona, proto soud zároveň nestanovil povinnému subjektu povinnost informaci poskytnout (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65).
22. Žalovaný v dalším řízení zohlední, že žalobkyně nežádala o poskytnutí celého osobního spisu nebo jeho podstatné části, ale toliko o vybrané dílčí dokumenty. Žalovaný dále zohlední § 8a odst. 2 informačního zákona, který je zvláštním pravidlem vůči § 8a odst. 1 informačního zákona.
23. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal vůči žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Žalobkyně v řízení nebyla zastoupena advokátem, a proto jediným důvodně vyloženým nákladem řízení byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč. Žádné jiné důvodně vynaložené náklady řízení žalobkyně netvrdila.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. května 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.